

11. szám.
Jul. 13-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. vagy jul.—dec. **3 ft. 15 kr.** új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és
könyvtárnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

EPISTOLA TALLÉROSSY ZEBULONTÓL MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Kedves barátcskam, — ha meghallgattatik, —
Ezen én levelem azért irattatik,
Hogyha mig kitedők volnanak walakik,
Azoknak a szive igy meglagyittatik.

Tudva wan, hogy adrez altaladattatik,
Competens titulus rea irattatik,
Kít elnök igy Biesbe felbocsattattatik,
Legmagasabb helyen ő kihallgattatik.

Ország kivansaga ott felbontattatik,
Elejítől vigig fel is olvastatik,
Adando felelet jól megfontoltatik
Schmerling miniszter ur ott kinn hagyattatik.

Minden mi sírelmünk megorvosoltatik,
Minden mi kirelmünk helybenhagyattatik,
Sőt míg a mindennil is több adattatik,
Olyan is, a mirül nem is almodtatik.

A ministerium mind kineveztetik,
Külön hadügy, pinzügy, a mi csak kelletik.
Kipviselő mind egy évre fizettetik,
Detto a szallasbír, s hazaeresztetik.

Ado soha többi tülünk nem kiretik,
Sőt a mit fizettünk tizenkit ivekig,
Bebizonyítvan, hogy törvintelen pedig,
Az is nekünk szipen visszafizettetik.

Rajxratba menetel nem szorgalmaztatik,
Ki hivatalképés, mind alkalmaztatik,
Nemzetisig minden megoltalmaztatik,
Ujsagi roknak is megirgalmaztatik.

A stempli vigkipen mind eltörültetik,
Financz az orszagbul mind kivezettetik,
A dohány szabadon aztan természetetik,
Kítfejü sas trafikán bemeszeltetik.

1859. évből s a január — aprili folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Nemzetörség rögtön mingyart terveztetik.
Minden képviselő örnagygyá tetetik,
A nagy paradival serget ők vezetik,
Haboruba őket — dehog — nem kergetik.

Mingyart magyar bankó pinznek verettetik,
Mind a két oldala tarkara festetik,
A bankban ezüstnél többre becsültetik,
Mi tarczank azokkal igen megtöltetik.

Ezzel sok larmazo elhallgattattatik,
Gyilkos Garibaldi utja elzaratik,
Loyalis hazafi megvalogattatik,
Szent Istvan kereszttel ő dekoraltatik.

Mind ez nem sokara mar megtudattatik,
Telegrafus utjan hirül adattatik,
Agyuk által Budan szazegy durrantatik,
Miltosztasik kirem varakoznyi adig.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ

Aj-jaj-jaj! Tekintedezs barátom uram. Miltosztasig csak hallanyi, hogy megjartam? Varmegyink meghadaraszta nekünk, hogy a ki törvénytelen adut megfizetnyi probal, az stante pede hazaarulkodo. A tekintedezs katonasag pedig mar itt rukkolt be a városba, s egy tekintedezs finantz ur, a kinek — következem alazatosan — olyan neve van, a milyenre maskor azt szokas mondanyi: „idd meg diszno!“ kiadta a parancsolat, hogy a ki nem fizeti, annak majd ő ad külön hadügyminiszterium a hazaba. Szörnyüség! Mi csináljak, hova csináljak, ezen nagy szorulásomban? hat en bizom csak azt gondoltam ki, hogy irtam egy czedulat annak a „megkövetem alasan“ nevü urnak, hogy tugya mit? hogy in se legyek hazaarulkodo, de mig is megfizessek contributiot; alljunk arra: hogy mint mikor kis gyerekek voltunk, aztan Mikulas napja volt, hat aztan azt mondtak nekünk, hogy tegyük ki csizmankat ablakba, a ki jo viselte maganak, annak majd a Mikulas tesz bele csizmajaba aranyos baranykát, meg mizes kalacsos siflit a reggelre. Hát tegyünk mink is ugy. Én kiteszek ijczaka csizmat ablakba, csizmaba beleteszek

contributio; tekintedezs — engedelmet kirek — ur azon gyün, pinzt kivesz, helyibe beledugja nyugtatvanyt, s azzal quittek vagyunk; s in sem vagyok hazaarulkodo. Dictum-faktum. Én kiteszem csizmat ablakba jó remínsigbe este tiz oraba, pinz az oraba; reggel felkelek négy oraba, nízek ablakba; se csizma, se pinz, se quietantia! Szaladok izé urhoz! Nem latta csizmam? Még elkergette engem az a pfui Teufel szvinya ur!

Dilbe megkaptam katonat tizenkettüt. Harum nap tartottam itellel itallal; negyedik nap fizetem adot reggel, — masodsor is. Este tekintedezs publikum beverte ablak nalam mind, a miirt hogy megfizettem; reggel visszahoztak katonat tizenkettüt, hogy védelmezzen hazamat nípveszetsig ellen.

Mar most, ide tessik hallgatnyi; adot megfizettem kétszer, exekutiot is megkaptam, hazaarulkodo is lettem, ablakot is beverettetem; még is meg van katonasagom; hazamban nem maradhatok, ki pedig nem mehetek; mar most hat hova kuporodjak?

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

MAGYAR MISKA MAGÁN ÉSZLELETEI.

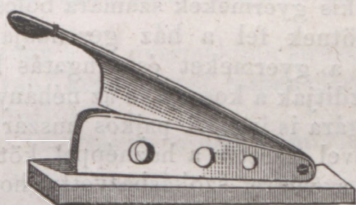
Én nem tudom mit akarnak ezek a magyarok! Hát nem jobb lett volna megelégedniök azzal, a mijök volt, s azt békében élvezniök, mintsem ily véghetetlen zavart előidézni? De ugy szokott az lenni mindig: ha a kecskének jó dolga van, a jégre mén tánczolni; azonban mind ennek oka ama czigány, ki majd fekete gyászt, majd piros örömet öltő kifogyhatlan nótáival any-

nyira elragadtatott, s ennek következtében zsebeinket kiürítette. Nem jobb lett volna, mondom, a réginél maradni? Mily szép szabadságaink s kiváltságaink valának! Voltak ugyan, az igaz, kutya kötelességeink, de ellenben jogaink is voltak, csak hogy vagy makacsságból vagy tudatlanságból többnyire elmulasztók azokat igénybe venni. Itt csak néhányat hozok fel például a

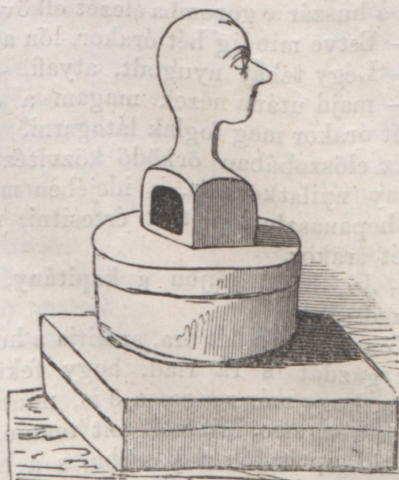
legbecsesbektől, hogy kiki lássa, mily igazságtalanok, ildomtalanok valának tulzott követeléseink! — „A ki keveset nem becsül, sokat nem érdemel“, azt mondja a bölcs Richmond. Így például :

I. Szabad volt akármelyik német sógorunkra — a jó emberek, soha se állhatom meg, hogy könyekre ne fakadjak, ha rá gondolok, hogy eltávoztak örökre — adó fejében egy — prise tubákot vetni, és ezt, jól tudván, hogy az illetéhez tartozik, soha meg nem tagadták tőlünk, sőt e miatt, ha meg tagadták volna is, még szentélyeikben, illetőleg bureauikban is szabad volt őket megtámadni s exequálni.

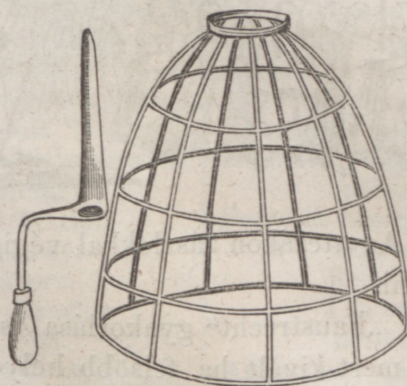

II. A kit ki nem állhattunk, mirnix, dirnix, nyaktilóra ítéltük el, s az executiót az arra való nyilvános helyeken felállított nyaktilókon végre is hajthattuk.

III. Szabad volt nyilvános helyeken szobrokat emelni, minden folyamodás és bejelentés nélkül.

IV. Törvényt is bonthattunk, mert a szükség nagy volt, a példabeszéd pedig ezt mondja : „Szükség törvényt bont.“ (Magunk valánk a *personifikált* szükség.)

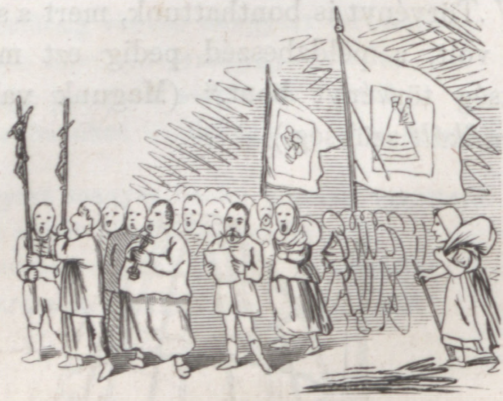
V. Minden nőnek szabad volt fegyvert tartani engedély nélkül, és egy kis magán várat szerezni.

VI. A nők és a férfiak bizonyos osztálya hordhattak vaslemezet is — legalább ujjakon. (Az utóbbiak meg is mutatták a multkor, hogy vitéz szellemük el nem korcsosult 12 év óta.)

VII. Szabad volt azonkívül bizonyos hivatalnoki épületek előtt összecsoportosulni és az épületeket bizonyos feltétel alatt rohammal megszállani.

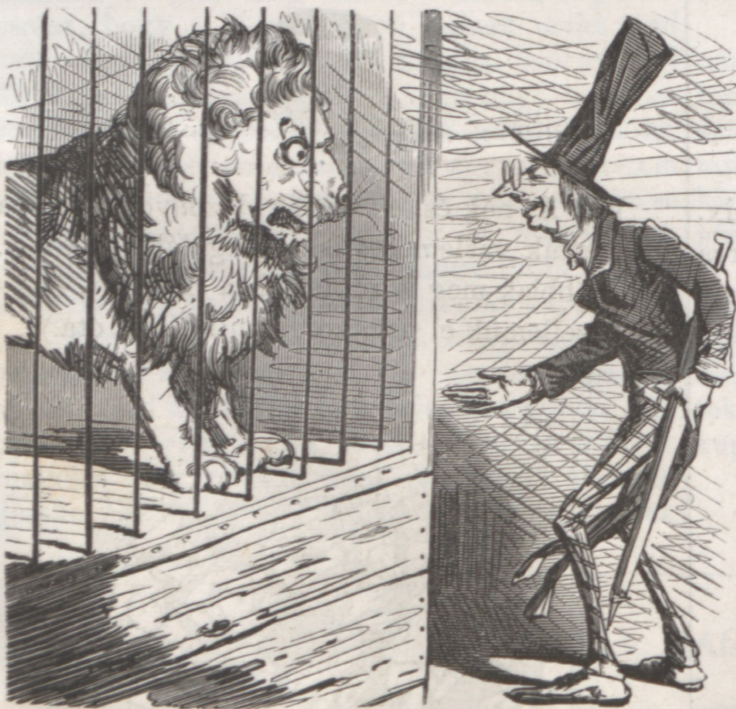
VIII. Az utcákon zászlókkal végig vonulni és kiabálni.

IX. A „Faustrecht“ gyakorlása is meg volt engedve, mert kivált ha felsőbb helyen valamit ki akartunk nyerni, markok szükségeltettek; és

X. (hogy épen kerek szám legyen.) Ama 12 év volt azon időszak, melyben annyi polgár, ha már zöldre nem, de legalább száraz ágra jutott.

Kibékülés.

No, ide a prazlit szépen, hanem azért csak maradj odabenn.

Eredetiségek Erdélyből.

IV.

A József-huszárok P² helységben állomásoztak. Azon a vidéken, mint sok helyt a pórnép közt, az a szokás volt,

hogy a kis gyermekek számára bölcső helyett kosarat kötnek fel a ház gerendájára, — ebbe fektetik a gyermeket és ringatás helyett megmozdítják a kosarat, s az néhány percig aztán magára is ing. A pajkos huszár estve dolgai végeztével szerette a háznépvel kötődve mulatni magát, s végre szokásba vette, hogy maga felfeküdt a terjedelmes kosárba, s a házi gazda kénytelen volt őt ott lógatni, rengetni, míg amaz elálmosodott. A gazda egy ideig csak tűrte a tréfát, a mint lehetett, de utóbb béketürelme kimerült, s panaszra ment a kapitányhoz. Elpanaszolja ott sérelmét, s azt orvosoltatni kéri. A kapitány körülményesen akará tudni a dolog mibenlétét, s megkérde a panaszlót, hogy mi időtájban szokta a huszár e goromba élczet elkövetni?

— Estve mindig hét óraker, lón a válasz.

— Légy tehát nyugodt, atyafi, — mondá a tiszt — majd utána nézek magam a dolognak, s este hét óraker meg foglak látogatni.

Az előszobában örködő közvitéz hallotta a kapitány nyilatkozatát, s idejében módot keresett a bepanaszlott pajtást értesíteni, mi vár reá este hét óraker.

— Jó, hadd jöjjön a kapitány, de engem nem szed rá.

Közeledvén a hét óra, szólítja a huszár a panaszló gazdát s rá riad, hogy feküdjék fel a kosárba, hogy már rengesse ő is, miután őt amaz elégszer rengette. Mit volt mit tennie, a szegény gazda felkuporodék a kosárba, s a huszár rengetgeti. Azzal toppan be a kapitány!

— Hát itt mi történik? förmed a legényre.

— Hát vitéz kapitány ur, felel ez, mi ugy vagyunk a gazdával megegyezve, hogy mikor én

is érkezem, egymást rendre így rengetjük, — egy este én ötöt, máskor ő engem.

— Ugy-e, mond a kapitány? s kevésben mult, hogy a szegény gazda a kapitánytól is kardlapozást nem kapott, hogy miért tette őt bolonddá panaszával.

V.

Maros-Vásárhelyt ezelőtt egy pár évtizeddel egy tanár évekig nőtlenkedett. Gr. B. királyi táblai elnök néhány izben alkalmilag találkozva a tanárral, kérdé:

— Miért nem házasodik meg?

A felelet mindig csak az volt:

— Igen, igen uram, a gyermek-sírást, borzadok tőle, mikor hallom.

A napok multak, s egyszer az a kis szárnyas Cupido elszalasztott nyila épen a tanár ur szívébe merül; — nincs más mód, Hymen bácsihoz folyamodik a sebzett szív, — a philosophia őrangyala elhagyja tanárunkat, s amaz helyett nőt viszen hajlékába. Meghallja most a gróf a változást, meg egy év multával hogy bölcső van a tanár ur házában, arra felé veszi sétáját, s meglátogatja a rég nem látott tanár urat; ott mulatoz társalog mindaddig, míg egyszer a szomszéd szobából gyermek-sírást hallszik.

— Mi az clarissime? kérdi a gróf, bámulást tettetve.

— A bizony a mi gyermekünk sírása, lön a felelet.

— Hogyan? kérdi a gróf, hiszen claritásod irtózott a gyermek-sírástól.

— Igen, nagyságos uram, a mienk nem sir oly rútol mint a másé.

Rágódni való a pessimisták számára.

A világ-színház mult és jövő Repertoriuma.

Szabadság.
Egyesség.
Igazság.
Függetlenség.
Testvériség.
Bizodalom.
Jóllét.
Gazdagság.
Kevélység.
Elbizakodottság.
Egyenetlenség.
Zavar.
Államesín.
Elnyomatás.
Rabszolgaság.
Forrongás.
Lázongás.
Összeesküvés.
Felfedezés.
Terrorismus.
Forradalom.
Meghiusulás.
Számkivetés.

Kétségbeesés.
Napoleon.
Királyság.
Köztársaság.
Királyság.
Császárság.
Napoleon.
stb.
69-szer egymásután
Reménység.
Muszka.
Keresztény oltalmazás.
Török.
Angol-Francia - Piemont.
Beavatkozás.
Causus bellii.
69-szer
Háboru.
Remény.
Remény.
Remény.
Remény.
Remény.

Béke!
Hidegletés.
Congresse.
Csalfa.
Remény.
Nihilio.
Attentat.
Niente.
Bomba di Festa.
Orsini.
Egy Franciát pofon csapnak.
Egy Olasz fájdalomában feljajdul.
Hadi készlet.
Remény.
Háboru.
Nagy Remény.
Öröm.
Garibaldi rabló.
Rabló csapat.
Visszavonulás.
69-szer
Nagy öröm.
Fegyverszünet.
Aggodalom.
Béke.
Gutaütés.
Kétségbeesés.
Szomorúság.
Levertség.
Garibaldi
Csupa Grribaldi.
69-szer
s még egynehányszor
Garibaldi hős
Hős csapat.
Remény.
Benemavatkozás.
Remény.
Victor E. az eretnek.

Excommunicatio.
Victor Ré gentiluomo.
Garibaldi a szabadító.
Öngyilkosság.
Tüntetés.
Requiem.
Remény.
Tüntetés.
Muszka.
Keresztény üldözés Ázsiában.
Francia beavatkozás.
Keresztény üldözés Európában.
Francia benemavatkozás.
Reform.
Remény.
Tüntetés.
Reform.
Alkotmány (a színhely külső kivilágításánál.
Elégületlenség.
Tüntetés
(sötétségnél)
Választás.
Ütlegek.
Verifikáció.
Panasz.
Temetés.
12 évi fájdalom.
69-szer.
A fátyol.
A fátyol.
Temetés.
Verifikáció.
Határozat.
Felirat.
Pénzhiány.
Haramiák.
Panasz.
stb.

Akárki folytathatja, csak ezen s meg néhány, p. Alkudozás, Csendőr, Polizei, Finanz, Adósság, szövetség stb című darabokat papírselektékre írni, egy urnába tenni, s egyenkint kivenni, s meglesz a Világ-színház jövőjének Repertoriuma is. (A pessimisták szerint!)

Gazdálkodás.

M. M. Honnan veszünk most annyi fátyolt, a mennyi szükséges lesz a multnak befedezésére? Sokba fog az kerülni!

Smüle. Tudjuk, hogy a jövőt is fátyol borítja, hát le kell húzni a jövőről, s a multa vetni. Így nem fog kerülni semmibe sem; aztán a jövőt is látjuk mindjárt, mire ugys nagyon kíváncsiak vagyunk.

Hét új világesoda,

mely a régieket egészen elhomályosítaná az volna, ha

- 1-ször a magyar mindent megnyerne, a mit óhajt.
- 2-ször. Ha a szultán megkeresztelkednék.
- 3-ször. Ha a Kreuzzeitung szerkesztője a tirolokat a protestansok iránti türelemre buzdítaná.
- 4-szer. Ha az Allgemeine a magyar dolgokról nem mondana hazugságot.
- 5-ször. Ha a francia sereg elhagyná Rómát.
- 6-ször. Ha a német heliophobusok fényárasztóknak, pl. üstökösöknek stb. bátran szeme közé merne nézni, (és le nem tiltaná olykor olykor az égről).
- 7-szer. Ha oda fenn oly finantzoperatiót vinnének keresztül, mely a régi jó huszasokat megint elővárszólná.

A tudós csizmazia.

Minek az a sok *Vixelés voxolás!* Azt mondom én, s ahhoz minden áron kell ragaszkodnunk, mint a *szurok* a *dratyvához*: a dolognak az a sarkalata, hogy egy *talpalatnyit* sem engedünk régi fényünkéből; *bőrömbé* mernék fogadni, hogy az idő *elpatkol*, a *reactio szárba* indul, ha *szöveget szöggel* nem verünk.

A fertálybankó juliusban.

Tessek uram, mennyi *fertály* maradt rám! Most már sehol sem fogadják el; mit csináljak vele?

— Menjen az ur a holdba, ott mindig járja a fertály, míg a világ áll.

Telegramm!

Végre tehát **Deák Ferencz** is *engedett!* Még pedig oly ügyben, a melyben tőle eddigelé senki egy „hajsza-nyit” engedékenységet nem tapasztalt; beleegyezett ő is sok oldalról sürgetett **revisiójába** a **48-iki** — — arczképének; s *leengedteti magát újból vetetni*, nem ugyan a lábáról; de arczképben, s ezentul bármi uton szaporítható arczképeit, photographiáit, a pesti árva-intézet javára engedi árultatni. Tehát bizonyos, hogy ezentul már Deákot is *meg lehet venni!*

Borkoresolyák.

= *Jegyző* (olvas az ujságból) ... Kossuth villát vett magának.

Pál gazda. Szegény, ha tudnám, hogy hol van, küldenék neki czifra kanalat meg bicskát is, hadd enne már becsületesen.

= Hej, de soká huzzák *vonják* ezt a mi ügyünket!
— Jaj, azt azért teszik, látod, hogy — mint a *vont-csővü* ágyunak — hordereje annál nagyobb legyen.

= Egy angol meeting alkalmával, nem emlékszem már melyik club határozá, a királynénak ily köriratu karpereczet ajándékozni: „The Queen is bound to do her duty, and England expects, that every man shall do his duty.*”

És az angol királyné hordja a karpereczet.

Boldog nép, melynek oly királynéja van, ki e karperecz hordása által elismeri, mivel tartozik ő népének.

De még boldogabb nép, melynek egytől egyig olyan polgárai vannak, kik teljesítik kötelességüket csupán azért, mert hazájuk azt tőlük *elvárja*.

= X. vármegyében egy sumatrai vad mutogatja magát. Ezekről ismeretes, hogy kedvencz ételök a friss emberfűl. Incognito akart utazni — és étkezni — de aminap elárulta magát veszedelmes ösztönénél fogva. Miért nem jött inkább ezelőtt egy félévvel, még akkor talált volna elég nagyokat. (Füleket.)

= Az országot különös Garabonczás diákok járják be; de ezek nem hagyják magokat a gazdasszonyoktól eléjük nyújtott köcsög tejjel utnak indítani; ezeknek pénz kell, s mikor kéregetnek, roppant paxisöket tartják az embereknek. A paxis (Büchse) felül hegyes, lakatja alól van, nyílása kerekded. A ki nem tesz bele, attól csibét, kalácsot, bort, duzzadó ágyat követelnek — legalább!

= Itt ott communismust játszanak. Ez szép kis játék, csak hogy nem abban osztoznak, a mi van, hanem abban, a mit adni kénytelenek.

= Nincs most jobb dolga senkinek, sem nagyobb tiszteletben nem részesül, mint a honvéd: ha Nagy Sándor élne, azt mondaná bizonyosan: „ha nem volnék Nagy Sándor, szeretnék honvéd lenni.”

= Egy roppant magyar érzelmü német annyira vitte irántunki rokonszenvét, hogy gyermekeit, mihe-lyest észrevette, hogy németül csak gondolkoznak is, megbüntette.

= Egy általánosan jó hazafinak elismert ur azt mondá minap egy társaságban: Attól tartok, hogy a magyarok ügye jó sikerrel fog koronáztatni, — az egész társaság meglepetve s kérdőleg tek ntvén rá, ki-egészítőleg folytató: török módra! (karddal.)

*) A királyné tartozik kötelességét teljesíteni, és Angolhon megvárja, hogy minden honpolgár a maga kötelességét teljesítse.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérosy Zebulon petitiója az országgyűléshez.

Tisztelt képviselő Haz!

Minthogy és minekokaírt minden nemzetiség, mely ez országban jól lakik, magának itteneg külön territoriumirt folyamodja, annakokaírt azirtlen batorkodok in is, mivelhogy mig most van mibül, alazatosan esedezni a tisztelt képviselő hazban, hogy a mig van mibül, nekünk szegin *magyaroknak is* miltoztasik egy külön territoriumot kiczirkalmazni, azon kikötissel, hogy oda nekünk azutan senki fia az labat be ne tegye próbányi; se nímet, se tot, se szerbusz, se romanus, se semmifile mas miltozagos nemzetiség: mig csak szupisge vigett sem. Ezzel az alazatos folyamodasommal penyitlen miltoztassik ottanag a tisztelt képviselő haznak sietnyi nagyon, is ne tessik ezt a petitionalis bizottmány alazatos culipendiumai közí beassentalnyi, a hunnitlan majdantig az folyamادات csak petrificalodott allapotjaban kerülnek napvilagaba, hanem miltoztassa addig elbannyi vile, a mig nem kíső lesz, mert filek, hogy ha ez igy megy, majd minden ember, a ki Magyarorszagban van, lesz valahol, csak mi magunk, a kikben van Magyarorszag, nem leszünk sehol.

Mig is egyszersmind eztet itteneg figyelmetesen ajánlva maradok

a tisztelt képviselő haznak alazatos szolgaja
(de nem zsinoros)
Tallérosy Zebulon.

Bokréta

olyan 100 hazugságból, a mit az Augsburger Allgemeine egy félévi folyama alatt csupán magyar dolgokról kiadott. 1861.

50. A „Magyarország“ czimü lapot a *gazdag bankár* Wodjánaer tartja fenn.

51. Ráfogja a magyar mágnásokra, hogy egy társuktól, kit körükből kitiltottak, *politikai magaviseleteért* megtagadták a személyes elégtételt.

52. Magyar mágnások *kövé* hivatalokba (!) magukat és családikaikat betuszkolják. (April 22.)

53. (U. o.) *Árva vagyonokat* (!) lefoglalnak.

54. April 24. A szerb határon 40 szerb törte keresztül az őrvonalat s az erdőkben eloszlott; ezek nem lehettek szerbek, mert szalámit és sajtot esznek (szórul szóra igy) bizonyosan magyarolasz betörők, kik utat csinálni jöttek.

55. D-szky képviselőt a képviselőházból „*erőszak*kal kitolták.“

56. H—s püspökre azért haragusznak a magyarok, mert az utóbbi években a német községeket erélyesen

megóvta a magyarosítási erőszakról. (Nagy módunk volt persze ilyen erőszakra!)

57. April 11. Nagy néptömegek az utcán kikiáltják Teleki Lászlót nádornak. (Az ember néha meglepő hazugságokat is kap ám a sok közt!)

58. Junius 17-én ránk fogja, hogy a katonai adóbehajtással már egészen meg vagyunk *barátkozva*. (!)

59. A határozat-felirat fölötti szavazást maga b. Vay korlátnok rendezte.

60. Azt mondja Jókairól, hogy 48 óta mindig azt írta, a mit Nyáry Pál dictált neki. (Már teszem föl onnan Josefstadtból?)

61. Item: Jókai volna a legszomorubb figura az „ultrák“ között, ha az *ultraságban* túl nem tenne rajta — — Somssich Pál!

62. Pesten már több policzaj kommissáriust meggyilkoltak. (Neveikkel adós marad.)

63. Junius 2-án közlé a miniszterlejtstomot Magyarorszag számára, mely igy hangzik: — elnök b. Vay, belügy: gr. *Majláth*, ha ő nem, b. *Sennyey*, igazságügy: gr. *Apponyi*, közlekedés: *Klauzál*, pénzügy: *Lónyay Menyhért*, végre hadügy: (no? — no?) vagy *Benedek*, vagy *Görgey*. — (Nem tettem hozzá semmit.)

64. Az a hirhedett hazugság Teleki L. halálának okairól Napoleon elfogott levelével; a miért aztán Teleki barátai fülön fogták.

65. Megdicséri aztán Zichy Tónit, abban a tévhitben, hogy gróf és pecsovics. Megbánja aztan később.

66. Teleki halála óta a pesti fiatalság testőrsereget képez *Dedák* körül éjjel nappal, hatával örködve mindeütt becses személye körül. (Más pestvárosi követtel akarták azt tenni!)

67. Teleki azért ölte meg magát, mert Nyáryval a helytartóság felett összeveszett. Nyáry persze a helytartótanácsot védelmezte Teleki ellen.

(Folytatása következik.)

= Különös intézkedése a fátumnak! Az országgyűlésen eddigelé három követ halt meg, kik bizonyos tekintetben mind *elsők* voltak. Egyik *Palóczy*, első, mint *legidősebb*; másik *Teleki*, kinek neve az osztályozásnál legelső jött ki az urnából; és harmadik *Abaffy*, kinek neve *alfabet* szerint legelső. Tehát az *elsők kor — sors* — és *sor* — szerint. Tán kellett e három áldozat? Valjon elég volt-e már?

= Valaki ezen szavakkal fejezé be toasztját:
„Én élek halok királyomért!“

— Már élni, én is örömet élek érte, de halni elég, ha *magamért* vagyok kénytelen.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Három dolog esik hiába. Első: a szerencsét mosdatni, második: a napot biztatni, hogy virradjon hamarabb; a harmadik — nem jut eszembe.

— — Montalembert úr francia lapokban *vádolja* a magyar katolikus klérust, hogy annál első dolog a nemzetiség és alkotmány, s csak azután jön a dogma és felekezet ügye. Ennél jobban sem dicsérhette volna meg őket!

— — Nevezetes astronomiai tünemény!!! Nem az Űstökös, mert az mindig nevezetes; hanem az, hogy egyik pesti nagy hirlap vezércikkében ez olvasható: „Jul. 5-én a képviselő ház déli 13 órakor ezt határozta.“ Ez már csakugyan nevezetes nap volt!

— — Jobb volna nekünk a *Libanonban* lakni, mert ha maroniták volnánk, akkor megvédelmeznének bennünket a nagyhatalmasságok a *drúzok* ellen.

— — Doctor Heinnak a Rájxrát elnökének azt ígérték a lengyel követek, hogy lerepesztik a füleit, ugyan jól járt vele, hogy szerb követek nem ültek ott, mert azok már le is repszették volna, beszélhetne aztán a követek *sérthetelenségéről*.

— — A Schmerling-alkotmányt, mint hallom, újra kidolgozzák — *versekben*. Az a nézet a miniszteriumnál, hogy verses alakban hamarabb bele megy a magyar ember fejébe.

— — A bécsi Rájxrát férfiai azzal a jó példával szándékoznak előmenni, hogy a saját statuspapirosaiktól járó kamatokat elengedik az államnak. (Kár, hogy ezt mingyárt nem az Allgemeine bokkrétájába kötve adta kend elő.)

— — Egy képviselőt a küldő városa mindekkorig valóságos *ezüstpénzben* fizet. (Azért ad hát ez is a dictiojára mindig — *ágiót*.)

— — Egy ujságíró X. ur a felső táblától párbajra keres azért, mert azt írta felőle, hogy éppen az a szónok ő a felső táblán, a mi Y. ur az alsónál. Ha pedig

ez a párbaj megtörténik, akkor Y. ur lesz kénytelen kihívni X. urat, a miért X. ur ezt „*sértésnek*“ vette.

— — Ez sem történt még ebben a seculumban, hogy *gőzhajónak* adtak volna macskazenét. Mint tudva van, a német gőzhajó társulat, a vele versenyző magyar gőzösöket miután gyorsaságban nem tudja felülmulni, árleszállítással igyekszik legyőzni. E miatt legközelebb Esztergomban, a D. D. S. G. hajóját solennis macskazenével fogadták a parton. Ezt majd a német lapok barbarismusnak fogják nevezni, de azt nem tagadják el, hogy az ötlet eredeti.

— — Most a vichy-i fürdőben összekerültek *Napoleon* császár és *Benedek* tábornok. (Miféle víz lehet az, a mely mindkettőnek egyformán használ?)

— — Most olvasom egy régi oklevélből azt az adomát, hogy mikor Ibrahim basának egy lovas szarácija egyszer valami magyar emberhez szállásolta be magát; azt követte el nagy kevélységében, hogy a lovát bekötötte a gazda szobájába az ágyhoz. A gazda sem volt rest, nyakon csipte a szarácsit, s azt meg oda kötötte az istállóba a jászolhoz. Azután megfőzte a gulyáshust, azt odatette bográcsban a ló elé, a szarácsinak pedig szénát és zabot tálalt. Mikor aztán jött az inspectió's aga, s meglátta a ló előtt a bográcsot, összecapta a két kezét: micsoda bolond dolog ez? — Én nem tudom, hogyan van? felelt nyugodtan a gazda; nekem a hogy parancsolva volt, hogy a lónak az istállóban abrakot, a szarácsinak meg ebédet adjak, megtettem, de egyik sem akar enni. — Hisz ez a ló! kiált az aga. — *Ló-e?* — én azt tudtam, hogy ez a szarácsi, mezt ez *szállt* a szobámba. — Hát a *másik*? az meg tán az istállóban van? — Biz ott van az! — Igy derült ki a félreértés. — A mese azt teszi hozzá, hogy az aga még a szarácsi talpára veretett; a miből látható, hogy nagyon régen történhetett ez?

Eredeti nézpon.

Mikor arról tanácskoztak, hogy az abonyi választókerületben, feledhetlen emlékezetű gróf Teleki László helyett új követet kellene választani; a többek közt valaki Kossuth Lajost is ki akarta jelöltetni a követi állomásra. Felkel erre egy érdemes civis s így módon kezd okoskodni:

— De, Uraim! noha megboldogult gróf Teleki László követünkhöz, tán Kossuth volna csak fogható, mégis, én azt hiszem, nem jó volna nekünk Kossuthot megválasztani. Mert, ha megválasztjuk, vagy be sem jő, vagy bejő, — s ha nem jő be, nem értünk vele semmit, — ha bejő, én nem tudom ugyan gr. Teleki Lászlóval hogy esett mint esett, de megtörténhetik, hogy — a mitől Isten mentsen — ő is úgy jár, — már pedig nagy kár volna érte. Hanem én azt tanácslom, válaszszunk egy olyat, a *kiért nem volna kár*. — Válasszuk meg Sz. B—t!